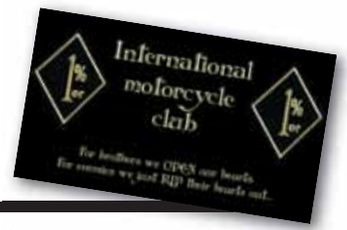
Ištrauka iš knygos „Hell's Angel“ („Pragaro angelas“)
Sonio Bargerio ir „Hell's Angels“ baikerių klubo istorija

Skundikai, išdavikai ir informatoriai

Chapter 27

Kartą susėdę nupiešėme tipinio „Hell's Angels“ skundiko portretą. Dauguma skundikų — tai garsiakalbiai, nuolat erzeliuojantys „narsuoliai“. Labai narsiai elgiasi ir kalba tol, kol aplink yra klubo vyrų. Atstatę krūtinę dievagojasi, kad karštai myli klubą ir su mumis ketina nugyventi visą likusį gyvenimą. Kai padaro kokią kvailystę ir „mentai“ juos suima, tokie „narsuoliai“ suskystėja ir, užuot vyriškai kovoję, kad tik išneštų sveiką kailį, iškloja apie savo brolijos narius viską, ką tik žino. Tokioje organizacijoje kaip „Hell's Angels“, kuri yra paremta brolybės ir laisvės idėjomis, garbės žodžiu, skundikas yra didžiausias priešas.

Skundikai visada nori būti stipresniųjų pusėje.

Prisiminus tai, kiek egzistuoja „Hell's Angels“ klubas ir kiek daug narių visame pasaulyje mes turėjome ir turime, persimetėlių nebuvo daug. Tačiau kartais ir vieno gali būti per daug. Tokie šikniai kaip Entonis Taitas ir Džordžas Vaikelis Vethernas yra tiek pripliurpę apie klubą ir net prirašę knygose, kad apie tai negaliu ramiai kalbėti. Džim Džimas Brandesas, Ouklando padalinio narys, tas pats, dėl kurio kilo RIKO triukšmas, pasirodė esąs skundikas, jau kelerius metus „mentus“ informuojantis apie klubą. Kai galų gale Džimą pričiupome, jis naktį pasikorė kameroje. Laukdamas teismo sprendimo jis pasirinko mirtį, nes nenorėjo į kalėjimą grįžti kaip skundikas. Vethernas ir Taitas priklausė liudininkų apsaugos programai. Teko išgirsti tokius mafijai priklausiusių skundikų žodžius: kol priklausai šiai programai, „mentai“ tave saugo tarsi savo akį... O kai nusibosta būti auklėmis, tada — sėkmės, atsiknisk ir ginkis pats.

Didžiausias iš visų „Hell's Angels“ skundikų vis dėlto buvo Entonis Taitas. Kai kurie skundikai patys lenda į policijos nuovadą ir tauškia apie tai, kokios pavojingos yra „baikerių grupuotės“. Entonis Taitas, „Hell's Angels“ nariu tapęs tik dėl to, kad viską galėtų pranešti policijai, bandė save vaizduoti kaip ypatingą valdžios įrankį, žmogų, žinantį apie „Hell's Angels“ didžiausias paslaptis, kur kas daugiau nei kas nors kitas pasaulyje.

Taitas į Aliaskos padalinį buvo priimtas 1982 m. Devintojo dešimtmečio viduryje jis jau buvo Vakarų pakrantės baikerių atstovas. Klubas už šio vyruko priėmimą balsavo tuomet, kai jis savanoriškai atliko kelis darbelius. Atrodė, kad Taitas aptekęs pinigais — bet kada galėjo pavėžėti į Kalifornijos ar Rytų pakrantės klubo vadovybės susirinkimus. Tapęs Vakarų pakrantės baikerių atstovu, Indianoje nusipirko naujutėlį motociklą, parsisiuntė jį ir laikė Vakarų pakrantėje. Matydamas, kaip švaistosi pinigais, maniau, kad vyrukas prekiauja narkotikais ar dar kuo nors. Nė neįtariau, kad leidžia valdžios pinigėlius. Kaip Vakarų pakrantės atstovas, Taitas dažnai būdavo mano namuose. Rengėsi kaip prastą skonį turintis prekeivis narkotikais: dramblio kaulo spalvos drabužiai, auksinės grandinėlės ir žiedai. Net naujutėlis „Harley“, kuriuo važinėjo, buvo šviesios — grietinėlės, spalvos. Avėdamas ir šviesius ilgaaulius batus buvo pastebimas minioje — tai labai paranku, kai reikia fotografuotis policijos raportams. Ouklande motociklą laikydavo prie „Harley“ motociklų parduotuvės, tad kai atskrisdavo iš Ankoridžo, tereikėdavo tik šiek tiek pavažiuoti iš oro uosto iki „klubhauzo“.

Taitas negalėjo ilgiau važiuoti motociklu — jam būdavo bloga, kartais net apsivemdavo. Kartą visi lėkėme į JAV baikerių suvažiavimą. Prisimenu, Taitas tuomet paprašė vieno vyruko atvaryti jo motociklą. Tada pamanėme, gal serga. Dabar manau, kad Taitas bijojo greitai važiuoti kolonoje. O gal net apskritai bijojo motociklų. Tada dar nežinojome, kad ši žiurkė, viską išklojanti federalinei

Kai kurie skundikai patys lenda į policijos nuovadą ir tauškia apie tai, kokios pavojingos yra „baikerių grupuotės“.

policijai, tik ir laukia progos, kad galėtų sumauti klubo reikalus. Tokia proga pasitaikė tuomet, kai „Hell's Angels“ vyrukas iš Aliaskos, J. C. Vebas, buvo nužudytas muštynių bare metu.

Prieš prisijungdamas prie Ankoridžo, Vebas buvo Kentukio „Outlaws“ klubo narys. Jei būtume tai žinoję, niekada nebūtume balsavę už jo priėmimą į klubą. Mat kai priimi vyruką iš kito didelio klubo, su kuriuo nesutari, visada nutinka kas nors bloga. Šį kartą nutiko blogiausia.

1986 m. rugpjūtį Kolorado valstijoje vyko JAV baikerių suvažiavimas. Daugelis mūsiškių iš to renginio išvažiavo anksčiau ir patraukė į Ouklandą, nes norėjo dalyvauti Bandito Tešliaus laidotuvėse. O Vebas su žmona Lori nusprendė važiuoti į Kentukį ir grįždami į Aliaską aplankyti tėvus.

Įvažiavęs į „Outlaws“ teritoriją, Vebas nusiėmė „Hell's Angels“ spalvas. Užsukęs išgerti į „Fred's Broken Spur Bar“, susitiko su keliais jaunų dienų draugeliais iš „Outlaws“. Besėdėdami prie butelio vyrukai susiriejo. Įėjusi į barą Vebo žmona pajuto, kad situacija įtempta. Ginčas tęsėsi ir išėjus iš baro. Išsitraukęs ginklą Vebas nusitaikė į vieną „Outlaws“ vyruką — Mažąją Rają

Muleną, arba, kaip mes jį kartais šaukdavome, Kietuolę Rają. „Outlaws“, šaipydamiesi iš Vebo, paliepė mesti „Hell's Angels“ spalvas ant žemės ir suvažinėti.

— Atsiknisk, — atšovė tas.

Nuaidėjo trys šūviai, viena kulka kliudė Vebą. Žaizda buvo mirtina. Vyrukas dar užsiropštė ant motociklo, tačiau nesėkmingai pabandęs jį užvesti apsivertė ir mirė stovėjimo aikštelėje. „Outlaws“ pabėgo, o Vebo ginklą paslėpė jo žmona.

Man paskambino ir pasakė, kad „Outlaws“ vyrai nušovė vieną iš „Hell's Angels“ klubo, tad keli vyrukai nedelsdami išlėkė į Kentukį išsiaiškinti, kas įvyko. Niekas nieko dorai taip ir nepapasakojo. O tuo metu federalinė policija užuodė gerą progą ir paliepė Entoniui Taitui imtis darbo.

Tada dar nežinojome, kad Vebas pirmasis išsitraukė ginklą. Beveik metus aiškinomės, kokiomis aplinkybėmis vyrukas buvo nužudytas. Galų gale prie manęs priėjo Taitas ir paklausė, kaip klubo vyrai turėtų elgtis. Jeigu sąžiningai, tai keršto netroškau, nors kiti klubo vyrai buvo labai pikti. Kaip visada, jei kuriam nariui prireikia patarimo, aš — jo paslaugoms. Pamaniau, kad Taitas nori imtis to reikalo, tad atsakiau labai paprastai:

— Jei tose muštynėse dalyvavo du „Outlaws“, tai du ir nušauk. Tada bus lygiosios.

Po velnių, koks skirtumas. Juk vis tiek, tų dviejų, nušovusių Vebą, jau nesurasi.

Vien tik iš mano žodžių, pasakytų Taitui, FTB padarė išvadas ir paskleidė gandą, kad „Outlaws“ ir „Hell's Angels“ klubai iškasė karo kirvį. Toli gražu tai nebuvo tiesa. Taip, kildavo visokių tarpusavio nesutarimų, bet karu to nepavadinsi. Nušovęs Vebą vaikinas galų gale prisipažino esąs kaltas ir papasakojo, kad iš esmės tai buvo savigyna. Kai tyrimas pasistūmėjo į priekį ir sužinojome, kad Vebas ginklą išsitraukė pirmas, šis tas ėmė aiškėti. Reikėjo galutinai išsiaiškinti, ko siekė Taitas.

O Taitas tuo metu keliavo per visą šalį nuo vieno „Hell's Angels“ klubo padalinio iki kito. Viename paprašė sprogių medžiagų. Kitame išsireikalavo ginklų. Iš Ouklando vyrukų pirko šiek tiek „amfos“. Kai mudu su Taitu susėsdavome aptarti klubo reikalų, jis ant stalo, tarp mūsų, padėdavo pranešimų gaviklį. Dabar man aišku, kad mūsų pokalbių klausydavosi.

Jei iš tiesų grėsė rimtas pogrindinis karas tarp „Outlaws“ ir „Hell's Angels“, kodėl Taitas bendravo tik su atskirais klubo nariais, o ne su visais? Juk jis buvo mūsų atstovas Vakarų pakrantėje. Manau, atsakymas toks: jei Taitas šį klausimą (dėl Vebo nužudymo) būtų iškėlęs kaip klubo garbės reikalą, niekas jo nebūtų palaikęs.

Juk Vebas priklausė Aliaskos padaliniui, taigi blogiausiu atveju koks nors vyrukas iš Aliaskos keršydamas turėjo nušauti vieną „Outlaws“ vyrą, ir tas sumautas reikalas būtų baigtas.

Į valdžios spendžiamus spąstus įkliuvo vyrai iš įvairių miestų padalinių (Aliaskos, Kalifornijos, Šiaurės ir Pietų Karolinos, Kentukio). 1987 m. birželį FTB informatoriui Taitui pareiškė, kad nepakanka įrodymų, kad galėtų mane suimti. Iš tiesų neįtardamas jokio sąmokslo, netyčia, o gal instinktyviai nujausdamas bėdą, priminiau, kad pasiimtų tas nuotraukas. Vėliau jos galėjo būti panaudotos prieš mane kaip įrodymas. Taitas

domėjosi tik planais Čikagoje. Vis prašė manęs, kad duočiau kokį patarimą ar pasiūlymą.
— Na, jei jau nusprendei, tai eik, daryk ką suplanavęs, — pasakiau.
— Bet ten gali būti nekaltų žmonių, — tarsi abejojo Taitas.
— Patys kalti, ko trainiojasi su tais nenaudėliais, — atšoviau.
Tuomet Taitas griebėsi paskutinio šiaudo. Pasakė man, kad apsistojo viešbutyje Ouklando centre ir paprašė, kol bus Čikagoje, nueiti į viešbutį ir padaryti taip, kad atrodytų, jog niekur nebuvo išvykęs. Tai būtų jo alibi. Juk tarnaitė galėjo pasakyti, kad lovą paklojo ryte.
— Gerai, pasirūpinsiu, — pažadėjau.
Taitas išvyko. FTB viešbučio kambaryje prikaišiojo „blakių“, filmavimo kamerų ir išsinuomojo kambarį kitoje koridoriaus pusėje. Bėda ta, kad į viešbutį taip ir nenuėjau... Pasiunčiau Ouklando klubo vyruką O'Farelą, kad tas pagulėtų lovoje ir sušlapintų rankšluosčius.
— Klausyk, — kreipiausi į jį, — imk pinigų. Pasikviesk savo mergužėlę, nusipirkite porą butelių vyno, užsisakykite ką nors skanaus ir pasilinksminkite. Na, pabūkite kiek laiko tame kambaryje.
Airis mielai sutiko. Taitui paskui už tai teko susimokėti.
„Outlaws“ „klubhauzas“ taip niekada ir nesprogo, tačiau aš buvau suimtas už sąmokslą ir ketinimą susprogdinti. Kadangi į kambarį pasiunčiau kitą žmogų, kaip sąmokslininką suėmė ir jį.
Norėdami kokiu nors būdu mane nušalinti nuo klubo ir „Hell's Angels“ sunaikinti, FTB nusprendė pradėti bylą dėl sąmokslo Luisvilyje, Kentukyje. Jie buvo įsitikinę, kad mus įveiks, o aš sėsiu už grotų. Maždaug trisdešimt penki žmonės, dvidešimt du iš jų — „Hell's Angels“, buvo apkaltinti sąmokslu, pradėtu dėl Vebo nužudymo. Visa byla buvo sukurpta remiantis skundiko Entonio Taito federalinei policijai pateiktais parodymais apie tariamą sprogdinimą. Mudu su O'Farelu suėmė ir 1987 m. lapkritį nugabeno į San Franciską. Pats didžiausias kaltinimas, mestas mums, buvo sąmokslo už valstijos ribų organizavimas ir sprogių medžiagų gabenimas, turint tikslą nužudyti ar sužaloti žmones. Dažniausiai federalinė policija, jei nusikaltimas neperžengia valstijos ribų, negali kištis. Pagal FTB, kadangi „Outlaws“ klubo patalpos yra vieta, kur suvažiuoja nariai iš kitų valstijų ir čia net nakvoja, tai galima manyti, kad toje vietoje vyksta prekyba tarp valstijų. Labai patogu taip „išvartyti“ įstatymus.
Visas tas reikalas man priminė nevykusį pokštą. Net nesivarginau išsiimti ekstradiciją. Teismo pareigūnei pasakiau, kad visus dokumentus susikištų į subinę, o mane tegul kuo greičiau siunčia į Kentukį. Teismas truko penkis mėnesius, iš dvidešimties „Hell's Angels“ vyrų, davusių parodymus, aštuoniolika buvo pripažinti nekalti. Likome tik mudu su O'Farelu. Mus nuteisė už sąmokslą ketinant pažeisti federalinius įstatymus ir planuojamą žmogžudystę. Paleisti už užstatą atlikti bausmę mudu grįžome į Kaliforniją. O'Farelas turėjo sėsti į griežto režimo kalėjimą Atlantoje, o man reikėjo prisistatyti į kalėjimą Inglvude, Kolorado valstijoje.
Likus dviem savaitėms iki kalėjimo, mudu su O'Farelu pakvietėme grupelę „Hell's Angels“ pasivažinėti ir paskutinį kartą drauge papietauti. Užsakę restorane staliuką, laukėme pasirodant O'Farelo, bet jo vis nebuvo. Paskambino vyruko draugė. Blogos naujienos.
Tą dieną vyrukas maukė kiek galėdamas ir bare susimušė su pažįstamu, buvusiu kaliniu. O'Farelas pats šoko muštis. Greičiausiai tai jau buvo ne pirmas kartas, kai jiedu susikibo, o anas nenorėjo pasiduoti ir vėl gauti į kaulus. O'Farelą nudėjo mašinų stovėjimo aikštelėje — subadė nugarą, krūtinę ir kaklą. Kai tas jau gulėjo ant žemės paplūdęs kraujais, buvęs kalinys pribaigė jį keturiais šūviais, paleistais į nugarą iš 25 kalibro pistoleto.
Baigęs tvarkyti visus reikalus ir jau pasirengęs eiti į kalėjimą, dar spėjau O'Farelą palaidoti. Buvo labai keista — netekome dar vieno ištikimo „Hell's Angels“ vyruko.
Dar ir šiandien mano interneto svetainės sonybarger.com lankytojai apie tą sumautą skundiką Entonį Taitą palieka tokias žinutes kaip „Fuck Tait“.
Niekada negalėjau suprasti, kodėl „mentai“ naudojasi tokių prisitaikėlių paslaugomis. Teko matyti, kaip nuteisti užkietėję recidyvistai ir žudikai iš kalėjimo paleidžiami tik dėl to, kad padėtų pričiupti kokį nors „Hell's Angels“ vyruką, prekiaujantį narkotikais.
Tai kas valdžiai svarbiau? Vienas daugybę kartų už žmogžudystes (tarp jų ir septyniasdešimtmečio) teistas vyras buvo paleistas iš kalėjimo tam, kad duotų prieš mus parodymus. Paskui jam atidavė visus ginklus ir naujutėlėmis šimtinėmis sumokėjo 100 000 dolerių už tai, kad mus įskundė. Tai kas blogiau? Skundikai ar įstatymo sergėtojai, apeinantys įstatymus? ■

Skundikai ir informatoriai neretas reiškinys ir tarp Lietuvos baikerių. Kad ir kokie galingi, garbingi, bebaimiai ir grėsmingi vyrai visuomenėje atrodytų baikeriai — tai tik iliuzija! Pastatę „mocus“ į garažus, nusivilkę liemenes ir „ištiesinę“ savo surauktus veidus, jie iš „Al Kaponės laikų“ gangsterių tampa eiliniais mūsų šalies piliečiais, vadybos dėstytojais, notarais, dantų technikais, inspektoriais ar savo kompanijų vadovais. Kalbame apie tai pašnabždomis, nes BIJOME!

■ **Baimė...** kai užpuolamas niekuo dėtas žmogus vien todėl, kad jis dėvi marškinėlius BIG GANG MC SUPPORT...

■ **Baimė...** kai menkystos ir neišmanėliai viens per kitą ima rėkti apie kažkokią „spalvų kontrolę“. Ta baimė tokia didelė, kad net marškinėliai tampa „spalvomis“!

■ **Baimė...** kai puolama plėšti MC tik todėl, kad „tusovkėje“ susimušė skirtingų klubų „pijokėliai“. Kas tada tie, save vadinantys BAIKERIAIS, be alaus, bobų ir muštynių?

■ **Baimė...** kai gerai žinomo tarptautinio klubo „prospektas“ paauklėja apsisnargliavusį raumenų kalną, save irgi laikantį „tikru baikeriu“, bet rašantį „zajavą“! Ir po to už tai nerausdamas paima daug daug pinigų!!! Tipiškas lietuviško skundiko portretas!

■ **Baimė...** kai nori bet kokia kaina likti MC, bet ne savimi! Ir samdote saugos tarnybas „kontroliuoti spalvas“, nes patiems nepatogu?

■ **Baimė...** kai esate priklausomi nuo narkotikų ar alkoholio ir to negalite pripažinti!

■ **Baimė...** kai žinomo, tiksliau, išpopuliarinto, klubo prezidentas meluoja visai Lietuvai ir pats sau!

Ir dar daug daug **BAIMIŲ**...

Todėl linkiu įdėmiau perskaityti „Hells Angel“ knygą, bet nesusitapatinti su Soniu! Tokiais kietais netapsite net jei ir teko išgerti su „helais“ ar svajojate nešioti „raudona–balta“.

Tai netaps jūsų gyvenimo būdu, kaip jums kai kas bando meluoti. Skaitykite, mėgaukitės ir pirmiausia būkite GARBINGI vyrai SAU!!!

BIG GANG MC 1% dėkoja „Obuolio“ spaustuvei ir asmeniškai Pauliui ir Gitanai už išskirtines teises pristatyti ir naudoti knygos „Hells Angels“ ištraukas.

Su pagarba BIG GANG MC 1% prezidentas Vigma